

Klára

na Malinové stráni

Pia Hagmarová

Pia Hagmarová

Klára na Malinové stráni

Pia Hagmarová

Klára na Malinové stráni

Albatros

Přeložila Helena Stiessová

Klara i Hallondalen

© Pia Hagmar, 2001

Published by agreement with B Wahlströms Bokförlag,
Massolit Förlagsgrupp AB, Sweden.

Translation © Helena Stiessová, 2015

Illustrations © Barbora Kyšková, 2015

ISBN 978-80-00-04040-0

Magriffovi, který je mým největším zdrojem inspirace

1

Je časně ráno a rosa v trávě ještě nestihla oschnout. Zajdu za roh našeho domu a spatřím dvě srnky, jak okusují máminy nové růžové keře. Už stačily zhltnout skoro všechny růžovo-červené květy. Až to máma uvidí, trefí ji šlak. Srnky zaslechnou mé kroky a zvednou hlavy. Na okamžik se na mě zahledí mírnýma hnědýma očima a vzápětí už ladnými skoky prchají k lesu. Zdá se, jako by se ani nedotýkaly země.

Tráva na pastvině je spasená až ke kořínkům. V červnu okolo slunovratu sahaly šťavnaté zelené trsy až po kolena, teď zbyl jen tu a tam zahnědlý chomáč. Prázdniny skončily. Za dvě hodiny musím sejít alejí dolů k hlavní silnici a nasednout do školního autobusu. Ale ještě předtím se chci s létem rozlou-

čit po svém. Podlezu elektrický ohradník a běžím po pastvině. Přes loket se mi komíhá Starova světle hnědá uzdečka.

Star a Olle stojí jako obvykle v nejvzdálenějším rohu. Bok po boku, těsně vedle sebe. Malý šedý pony a o něco větší hnědák. Tváří se, že o návštěvy nestojí, ale já vím, jak je podplatit, mám kapsy plné mrkvových penízků. Star do mě dychtivě žďuchá drobným šedým čumákem. Dobře ví, že pro něj vždycky mám nějakou laskominu. Zpod dlouhé čupřiny vykukují tmavé oči a svítí nenasytným očekáváním.

Jakmile začne chroupat, přetáhnu mu řemínky přes hlavu a vnutím mu mezi zuby udidlo. Vedu ho ven k brance a on mě neochotně následuje. Olle zvedne hnědou hlavu a zhrzeně zaržá. Star zařehťá v odpověď. Není mi jich ani trochu líto. Celý den se budou poflakovat na pastvině a já budu dřepět ve škole. Jestli je tady někdo chudák, tak jsem to já.

Odrazím se a vyhoupnu se Starovi na hřbet. Kritický okamžik nastává, když mu ležím břichem na zádech. Někdy totiž vyrazí kupředu, protože ví, že jsem naprosto bezmocná. Ale teď je naštěstí po ránu příliš líný, než aby vymýšlel čertoviny.

Na Starově hřbetě se cítím doma víc než kdekoliv jinde. Je neuvěřitelné, že jsem ho dostala teprve před půlrokem. Za tu dobu jsem si už zvykla na to, že mám vlastního koně. Ale stejně si pořád pamatuju ten pocit, když se na mě mamka vítězně podívala a řekla:

„Klára Anderssonová, majitelka koně. To nezní špatně, co ty na to?“

Řekla to ve chvíli, kdy se rozhodla, že mi Stara koupí, přestože to podle táty byla pěkná hloupost. Nejspíš to udělala právě proto, aby ho naštvála. Od jejich rozvodu se máma snaží dělat přesný opak toho, co chce táta.

Jakmile vkročíme do lesa, Star našpicuje uši a prodlouží krok. Po Ollem už ani nevzdechne a lenora zmizí jako mávnutím kouzelného proutku. Dychtivě teď poklusává drobnými krůčky a táhne ho to kupředu. Pevně se chytím hřívky a zatlačím patami do boků. Star v okamžiku pochopí. Vyřítíme se po pěšině ostrým cvalem. Podkovy buší o zem a já se trupem nakláním nad Starovým krkem.

Skrz džíny cítím, jak se mu napínají svaly. Přechází do mě jeho teplo a síla. Dva prázdninové týdny strávené na jezdeckém táboře mi dodaly jistotu. Naučila jsem se couvat a správně nacválat. Obrat kolem předku většinou dokončíme s podivnou otočkou, ale aspoň už vím, jak na to. Na táboře jsme dokonce skákali přes překážky, zkoušeli jsme to v terénu i venku na kolbišti. Takže jsme se toho myslím docela dost naučili. Ale nejdůležitější je, že se teď v sedle se Starem už nebojím. Dobře jsme se poznali. Věřím mu a vím, že on věří mně.

Jízda nás zavede hluboko do lesa. Mrknu na hodinky. Nejvyšší čas to obrátit, jestli chceme být včas zpátky. Nechám Stara jít na volné otěži a kolébám se do rytmu jeho kroků. Asi

jsem měla vzbudit Lisu. Možná bude nabručená, až se dozví, že jsem jela na vyjíždku bez ní. Ani jsem se jí nezeptala, jestli nepojede se mnou. Ale chci si poslední záchvěv prázdninové volnosti užít společně se Starem, jen my dva.

No jo, Lisa. Ani pořádně nevím, jak jí mám říkat. Těžko soudit. Je to sousedova dcera, moje kamarádka, nebo moje starší sestra? Nebo snad všechno dohromady?

Bydlíme s mámou v jednom ze dvou bytů ve velkém červeném domě u pastviny. Lisa a její táta Lasse bydlí v tom druhém. Ale je možné, že se ty dva byty brzo propojí a z nás se stane rodina, protože se máma s Lassem do sebe zamilovali.

Ze začátku jsem se Lisy trochu bála. Měřila si mě pokaždé studenýma očima a cítila jsem, že jí nejsem vhod. Ale postupně jsme se skamarádily. Je sice pravda, že dovede občas být povýšená a jedovatá, ale když ji opravdu potřebuju, vždycky stojí při mně. Na začátku prázdnin se Lisa přestěhovala na Malinovou stráň za Lassem. Chtěla bydlet radši tady než ve městě se svojí mámou a mladším bráchou Torbjörnem.

Když se přiblížíme k pastvině, Lisa už tam je. Vyvalila ze stáje balík sena a naplnila vanu čerstvou vodou. Olle hltavě baští a Lisa ho drbe na čele.

„Ahoj Kláro!“ zavolá, když mě uvidí. „Já zírám, ty ještě před školou zvládneš vyjíždku. Já měla sotva sílu vstát z postele.“

Oddechnu si. Lisa není ani našťvaná, ani uražená. Je to úle-

va, protože ona dovede mít hroznou náladu. A když se naštve, trvá třeba i několik dní, než vychladne.

„Radši si pospěš domů. Tvoje máma tě už několikrát volala. Zřejmě dostala jeden z těch svých záchvatů mateřství,“ doplní Lisa a škádlivě se zašklebí.

Moje mamka bývá po ránu jako mátoha. Než se probere z rozespalosti, trvá to i několik hodin. Takže většinou dělám snídani já jí. Ale čas od času si usmyslí, že se bude chovat jako vzorná matka, a nějakou chvíli o mě bezmezně pečuje.

Tentokrát připravila ke snídani světlé bagetky, džus, vajíčka natvrdo, ovocný jogurt a spoustu dalších dobrot. Jídelní stůl se pod tou nadílkou úplně prohýbá. Připomíná to snídani v nějakém hotelu.

„Pěkně se najez, ať to ve škole vydržíš,“ pobídne mě a mžourá na mě štěrbinkami rozespalých očí.

„Jenom se nejdřív osprchuju.“

Nemůžu přece první den v sedmé třídě kolem sebe šířit koňský odér. Když jsem umytá, natáhnu si nové černé džíny a svůj oblíbený svetřík s krátkými rukávy a zapínáním vpředu. Taky si půjčím mamčinu řasenku a trochu si načechrám konečky řas. Kriticky zhodnotím svůj vzhled v zrcadle na chodbě. S účesem nic moc nenadělám, mám blond vlasy po ramena, které se rády cuchají, a k tomu modré oči. Na nos mi léto přimalovalo spoustu pih. Nejsem ani ošklivá, ani zrovna krásná. Musí to stačit.

Nenasytně se vrhnu na snídani. Venku mi vyhládlo. Mamka nejí nic, jen usrkává kafe a do toho neustále zívá. Jakmile odejdu, zaleze si znovu do postele a ještě bude nějakých pár hodin spát.

„To je hrůza, jak ten čas letí,“ řekne a pohladí mě po tváři. „Vem si, že už jdeš do sedmé třídy. Bojíš se?“

„Ani trochu,“ odpovím.

Ale není to tak úplně pravda. Když pomyslím na to, že začnu chodit do sedmé třídy a navíc v nové škole, trochu mě zašimrá v břiše. Do téhle školy chodí všichni starší, drsní žáci. Teď tam budu patřit i já, ale nepřipadám si ani starší, ani jako drsňačka. Kromě toho už nebudu ve třídě se svými spolužáky. Všichni šestáci z okolních malých škol přechází na tuhle velkou a tak se třídy promíchají. Snad bude pár spolužáků z bývalé třídy se mnou i v té nové. Nebo aspoň Anna.

Anna je moje nejlepší kamarádka. Tedy doufám, že to pořád platí, přestože jsme se celé léto neviděly. Byla na prázdniny u babičky a taky letěla na Havaj. Její tatínek ten zájezd vyhrál v soutěži. Těším se, až ji zase uvidím. Už abych jí mohla vyprávět, jaké to bylo na jezdeckém táboře.

Na kuchyňské okno najednou zabubnuje sprška kamínků. Zvenku na mě mává Lisa.

Čas jít na autobus.

„Tak ahoj, mami!“ houknu a hodím si přes rameno školní batoh.

Ale takhle snadno jí nevyklouznu. Přiřítí se z kuchyně, omotá mě pažemi a obejmě mě tak pevně, až se dusím.

„Nech toho,“ hihňám se. „Jedu jenom do školy, ne do Austrálie. Za pár hodin jsem zpátky doma.“

„Chovám se jako trdlo?“ zeptá se a dá mi pusku na ucho.

„Příšerný trdlo,“ rozesměju se. „Ale já tě mám stejně ráda.“

Lisa je ideální parťák, se kterým jít první den do nové školy. Je o rok starší než já a je mnohem protřelejší. Má dlouhé, lesklé černé vlasy a tmavé oči. Připomíná nějakou indiánskou princeznu.

Normálně nasedám do školního autobusu nerada. Už bývá plný a všichni akorát zírají. Většinou se vrhnu na první volnou sedačku, abych se zvědavým pohledům vyhnula. Zato Lisa se nijak nestydí. Přestože nikoho nezná, bez váhání projde uličkou až dozadu. Vybere si úplně poslední sedadla, kde sedávají ti nejhlásitější výrostci. Vezu se v brázdě za ní jako přídavný člun.

Všichni kolem nás zmlknou a pozorují nás. Cítím, jak rudnu.

„Čau,“ řekne Lisa. „Já jsem Lisa a tohle je Klára.“

„Čau, ahoj...“ ozve se pár roztroušených hlasů a tím to celé skončí.

Hladina hluku se vrátí do normálu. Lisa mě šfouchne do boku.

„Nekoukej tak vyděšeně, Kláro. Slibuju, že tě nikdo nekousne.“

Dívám se z okna a přemítám, jaké to je, být jako Lisa. Ničeho se nebát a dělat si přesně to, co chci. Vzít si, co mě napadne, jako by to byla samozřejmost.

„Ty nejsi nervózní?“ špitnu tiše.

Lisa pohodí hřívou a zasměje se. Připadá mi, že se její smích rozléhá po celém autobuse, ale zdá se, že nikdo jiný si toho nevšimá.

„Z čeho bych měla být nervózní?“

Našlo by se toho dost, řekla bych. Zrovna jako já nemá přece ani tušení, jestli se jí v nové třídě bude líbit, nebo ne.

„Hlavně se tak nevzrušuj, není to zdravý,“ doporučí mi Lisa. „Nikdo tě nebude mlátit nebo tě pomlouvat, že máš příšerný džíny. Osprchovaná jsi taky, takže si ani nikdo nemůže stěžovat, že smrdíš od koní. Buď v klidu. Koukej, támhle je škola a ať se propadnu, jestli tam venku na tebe nečeká ta mrňavá, protivná Anna. Vždyť jsem ti říkala, že se nemáš čeho bát.“

Když spatřím Annu, srdce mi poskočí radostí. Opravdu tam stojí a čeká na mě, přešlapuje samou nedočkavostí. Zamávám jí, ona mi mávne zpátky a po tváři se jí rozlije takový úsměv, až se jí v kulatých tvářích udělají dolíčky. Lisa si vedle mě odfrkne.

„Vypadá stejně pitomě jako obvykle. Dávej si na ni pozor, Kláro.“

„Nech toho!“ zasyčím. „Anna je moje kamarádka.“

„To si jenom myslíš,“ prorokuje Lisa zlověstně.

Lisa nemá Annu ráda, vlastně nesnáší už jenom samotný pohled na ni. Je to zvláštní, protože jestli by měl na Annu někdo mít pífku, tak jsem to já. Když jsem na jaře dostala Starra, Anna mi tak záviděla, že o mně po škole rozšířila spoustu hnusných pomluv. Pak se mi za to omluvila, já jsem jí odpustila a zase jsou z nás nejlepší kamarádky. Lisa jí ale neodpustila, přestože se jí to vůbec netýkalo. Tvrdí mi, že mě Anna určitě znovu zradí.

Teď mi Anna skotačí naproti a obejmě mě. Když to máme za sebou, zůstaneme stát a díváme se na sebe. Leží mezi námi celé to dlouhé léto, moře zážitků, které jsme neprožily spolu. Do Anniných černých vlasů slunce vetklo zlaté proužky a je neskutečně opálená. Taky zhubla a tričko jí nadouvají opravdová prsa.

„Vypadáš pořád úplně stejně,“ prohlásí Anna.

Nejsem si jistá, jestli to je pochvala nebo ne, a nenapadá mě, co na to říct. Mohla bych zkusit třeba „Tobě zas narostly prsa“, ale takhle zkraje se to vážně nehodí.

„Jak bylo na Havaji?“ dostanu ze sebe.

Jako by Anna právě na tuhle otázku čekala. Rozzáří se jako vánoční stromeček a okamžitě vytáhne z batohu svazek fotek.

„Bylo to *úžasný*! Koukej ten bazén... a hele, jakej jsme měli parádní byt... a tady jsme si pronajali auto... tady jsem našla koťátko...“

Anna mele jako kolovrátek a ukazuje mi jednu fotku za dru-

hou. Anna na pláži, Anna vedle palmy, Anna zblízka i z dálky.

„Tohle je nejlepší fotka ze všech,“ popisuje. „Tady jsme vidět celá rodina na naší terase.“

Nedovedu si představit Anniny rodiče v plavkách. Její boubelatou maminku jsem v životě neviděla v ničem jiném než v pytlovitých šatech a zástěře. Její tatínek vypadá přesně jako zloduch Villy Lasička. Je vychrtlý, má černé vlasy rozdělené na straně přísnou pěšinkou a neustále nosí na nohou černé laky. Dokonce i doma.

Ale na fotografii, kterou mi Anna drží před očima, je Villy Lasička navlečený v malých přiléhavých plavkách, má zrcadlové sluneční brýle a modré žabky. Poznám ho jen podle pěšinky. Maminka se natěsnila do bikin s drobnými volánky. Její kůže má stejnou růžovou barvu jako plavky. Anna sedí na lehátku mezi nimi a usmívá se přímo do objektivu.

„Budeš koukat, ještě mám v tašce spoustu dalších fotek,“ hlásí Anna nadšeně.

Vtom zazvoní na hodinu. Ještě že tak.